

Dobitnici „Nagrade Vicko Andrić“ za 2021. godinu

Na sjednici Odbora „Nagrade Vicko Andrić“, održanoj 14. lipnja 2022. godine u Ministarstvu kulture i medija RH, donesene su odluke o dodjeli ove visoke strukovne nagrade za 2021. godinu. Nagrada za životno djelo dodijeljena je fotografu Živku Bačiću, danas umirovljenom djelatniku Konzervatorskog odjela u Splitu. Godišnja nagrada dodijeljena je konzervatorici Zrinki Radunić za vodstvo i nadzor izrade dokumentacije te koordinaciju istraživanja, konzervatorsko-restauratorskih radova i prezentaciju staroga groblja u Omišu. Nagrada za doprinos lokalnoj zajednici dodijeljena je Caterini Novoselić za revitalizaciju tradicijske kulturne baštine u Habjanovcima. Odluku o nagrađenima donio je Odbor „Nagrade Vicko Andrić“ u sastavu: Tomislav Petrinec – predsjednik Odbora, Zdenka Predrijevac, Tajana Pleše, Lidija Nikočević, Viki Jakaša Borić, Radoslav Bužančić, Vesna Pascuttini-Juraga, Mirna Sabljak i Tatjana Horvatić.

OBRAZLOŽENJE DODJELE „NAGRADE VICKO ANDRIĆ“ ZA ŽIVOTNO DJELO FOTOGRAFU ŽIVKU BAČIĆU

Iako je rođen u Zadru (30. rujna 1946.) Živko Bačić je čitav svoj život neraskidivo vezan za otok Ugljan i Lukoran, mjesto u kojemu je proveo djetinjstvo i ranu mladost i kojemu se uvijek iznova vraća do današnjih dana (sl. 1). Osnovnu školu završava u Lukoranu i obližnjem Preku, dok je gimnaziju upisao u Zadru. Nakon završetka gimnazijskog obrazovanja godine 1965. Bačić se seli u Split, gdje će provesti čitav svoj radni vijek. Još kao osnovnoškolac i gimnazijalac bavi se fotografijom, a nakon dolaska u Split postaje vrlo aktivan u fotosekciji Studentskog društva narodne tehnike „Ruđer Bošković“ (poslije Fotoklub „Ruđer Bošković“). Od godine 1967. izlaze kao član spomenutog fotokluba, kojemu je bio jedno vrijeme i predsjednik. Član je Udruge likovnih umjetnika primijenjenih umjetnosti Hrvatske (ULUPUH). Dobitnik je nagrade Splitskog salona 1983. godine i kolektivne nagrade „Vicko Andrić“ za 2011. godinu za konzervatorsko-restauratorske radove na splitskom Peristilu. Godine 2018. u splitskoj Galeriji umjetnina postavljena mu je i retrospektivna izložba pod nazivom *Živko Bačić – Baština u objektivu*.

Godina 1973. presudna je u karijeri Živka Bačića. Naime, tada se zapošljava na mjestu fotografa u tadašnjem

1 Živko Bačić – dobitnik „Nagrade Vicko Andrić“ za životno djelo (foto: Z. Bogdanović, 2022.)

Živko Bačić – winner of the “Vicko Andrić” Lifetime Achievement Award (photo: Z. Bogdanović).

Regionalnom zavodu za zaštitu spomenika kulture – Split. Bačić je u toj instituciji, koja danas nosi naziv Konzervatorski odjel u Splitu i koja je u međuvremenu podijeljena na konzervatorske odjele u Trogiru i Imotskom, proveo čitav svoj radni vijek do umirovljenja 2013. godine. Više od 40 godina nije se odvajao od svoga fotoaparata i s njim je prošao čitavu hrvatsku obalu, otoke i velik dio zaleđa dokumentirajući apsolutno sve spomenike kulture – od krajolika, cjelina i velikih građevinskih kompleksa preko skromnih crkvice i tradicijske arhitekture Dalmacije do najsitnijih detalja brojnih muzejskih i crkvenih zbirki i inventara (sl. 2). U početku su to bile crno-bijele fotografije kojih su tisuće danas pohranjene u fototeci Konzervatorskog odjela u Splitu. Isto tako je autor i tisuća dijapozitiva i fotografija u bojama, dok

2 Živko Bačić, Česma na Pilama, Dubrovnik, 2004., MK KO Split
 Živko Bačić, Fountain in Pile, Dubrovnik, 2004, Ministry of Culture,
 Conservation Department in Split.

se broj digitalnih fotografija današnjim rječnikom mjeri u terabajtima. Neke od njegovih fotografija na bilo kojem mediju gotovo su jedino svjedočanstvo o spomeniku prema kojemu vrijeme ili ljudi nisu imali milosti i razumijevanja. Koliko god Bačić učio uz velika imena hrvatske povijesti umjetnosti i zaštite spomenika, kao što su Cvito Fisković (s kojim ga je vezalo i prismo prijateljstvo) ili Davor Domanić, slobodno možemo reći da su se uz njega na određeni način odgajale i generacije konzervatora s kojima Bačić i danas, iako umirovljen, još uvijek neumorno radi.

Ono što na Bačićevim fotografijama od početaka do danas dominira, pa i fascinira, jest njihova jednostavnost u najpozitivnijem smislu te riječi – one su uvijek jasne i razumljive. One su u prvom redu konzervatorski dokumentarne, ali i osobne i umjetničke, s obzirom na to da u velikom broju slučajeva uhvate i na film/papir prenesu onu unutrašnju energiju spomenika. Njegove fotografije nikada nisu „usiljene“, na njima ništa nije prenaplašeno te su izrađene s ciljem da prikažu spomenik (koliko god on velik ili malen bio), onako kako će ga i promatrač najbolje razumjeti. Koliko god bile njegove, one na ovaj način postaju i naše. Inzistiranje na ovakvim postavkama ponajbolje je vidljivo iz njegove uporne želje da pojedine snimke ponavlja i nekoliko puta ili, još bolje, iz njegovih vraćanja na pojedina mjesta

u točno određenim trenutcima dana kada se taj spomenik najbolje „čita“ i razumije. Njegova „bodulska“ energičnost i tvrdoglavost upravo u ovakvim trenutcima najviše dolaze do izražaja.

Sve ovo dovodi nas do jedinoga mogućeg zaključka kako se Živko Bačić apsolutno profilirao možda i u najboljeg dokumentarista, čuvara (konzervatora) i interpretatora hrvatske kulturne baštine kroz objektiv kamere – kako količinom snimljenog materijala tako i njegovom raznolikošću i kvalitetom. To je i razlog zašto njegove fotografije prate brojne izložbe s baštinskom tematikom. Nadalje, njegovim su fotografijama djelomično, a nerijetko gotovo u potpunosti opremljena neka od najvažnijih djela hrvatske povijesti umjetnosti, arheologije i zaštite kulturne baštine općenito. Stoga ovdje neka i donosimo:

Pustinja Blaca, izložba Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture – Split i Bračkog muzeja, Split, 1982.

Blaž Jurjev Trogirarin, Split / Zagreb, 1986./87.

J. Jeličić-Radonić i suradnici, *Gata – crkva Justinijanova doba*, Split, 1994.

J. Jeličić-Radonić, *Ranokršćanske dvojne crkve u Starom Gradu na Hvaru*, Split, 1994.

R. Tomić, *Barokni oltari i skulptura u Dalmaciji*, Zagreb, 1995.

Pharos – antički Stari Grad, Zagreb, 1996.

Trogirski evanđelistar, Split, 1997.

Tisuću godina hrvatskog kiparstva, Zagreb, 1997.

J. Belamarić, *Studije iz srednjovjekovne i renesansne umjetnosti na Jadranu*, Split, 2001.

Paolo Veneziano – stoljeće gotike na Jadranu, Zagreb, 2004.

Umjetnička baština Zadarske nadbiskupije – Zlatarstvo, Zadar, 2004.

Hrvatska renesansa, Zagreb, 2004.

Omiš i Poljica, Omiš, 2006.

Dalmatinska zagora – nepoznata zemlja, Zagreb, 2007.

M. Pelc, *Renesansa*, Zagreb, 2007.

Umjetnička baština Zadarske nadbiskupije – Kiparstvo, Zadar, 2008.

Stećci, Zagreb, 2008.

Zagovori svetom Tripunu – Blago kotorske biskupije, Zagreb, 2009.

P. Marković, *Katedrala sv. Jakova u Šibeniku*, Zagreb, 2010.

Milost susreta – Umjetnička baština Franjevačke provincije sv. Jeronima, Zagreb, 2010.

Tizian, Tintoretto, Veronese – veliki majstori renesanse, Zagreb, 2011.

J. Belamarić, *Studije iz starije umjetnosti na Jadranu*, sv. II, Split, 2012.

J. J. Radonić – M. Katić, *Faros – osnivanje antičkog grada*, Split, 2015.

Stećci – nekada i danas, Zagreb, 2019.

- J. Belamarić, *Studije iz starije umjetnosti na Jadranu*, sv. III, Split, 2020.
- R. Tomić, *Znakovi identiteta. Sveci zaštitnici u umjetnosti 17. i 18. stoljeća u Dalmaciji, Boki kotorskoj i Dubrovačkoj Republici*, Split, 2021.
- V. Kovačić, *Omiš – utvrđeni grad na vodama*, Split, 2021.
- Vis-a-Vis 200. Arheološka baština otoka Visa*, Split, 2021.
- G. Nikšić, *Marko Andrijić – egregisu et prudens magister*, Korčula, 2022.

OBRAZLOŽENJE DODJELE GODIŠNJE „NAGRADE VICKO ANDRIĆ“ KONZERVATORICI ZRINKI RADUNIĆ ZA KOORDINACIJU ISTRAŽIVANJA, KONZERVATORSKO-RESTAURATORSKIH RADOVA I PREZENTACIJE STAROGA GROBLJA U OMIŠU

Zrinka Radunić, konzervatorica Konzervatorskog odjela u Splitu, od 2016. godine vodila je i nadzirala izradu dokumentacije za obnovu kompleksa starog groblja u Omišu (sl. 1, 2). Tijekom 2021. koordinirala je složene zahvate istraživanja i konzervatorsko-restauratorskih radova s radovima prezentacije čitavog lokaliteta koji povezuje povijesnu jezgru s novim dijelom grada. Staro groblje u Omišu s dvjema crkvicama Gospe Snježne i svetoga Luke nalazi se istočno od gradskih zidina na predjelu nazvanom Vangrada. Odavno se ne koristi za pokapanje mrtvih te je bilo potpuno zapušteno i izloženo devastacijama. U centralnom dijelu groblja smještena je crkva Gospe Snježne. Crkva je proširena 1623. godine, a njeno današnje pročelje s portalom, rozetom i zvonikom na preslicu potječe iz 1749. godine. U sjeverozapadnom uglu groblja nalazi se crkva sv. Luke sagrađena 1618. godine. Grobnice se nižu zgusnuto oko crkve Gospe Snježne, većinom postavljene u smjeru istok – zapad, a manjim dijelom u smjeru sjever – jug. Na njima su postavljene nadgrobnne ploče ukrašene grbovima i natpisima iz ranog 16. stoljeća. Rijetke su srednjovjekovne poput one knezova Kačića s natpisom na glagoljici iz 13. stoljeća, kao i one ukrašene štitom i mačem poput pločastih stećaka. Novije grobnice su izgrađene početkom 20. stoljeća. Na groblju se nalazi i šest antičkih sarkofaga koji su se u doba renesanse koristili za ukope. Sarkofazi su naknadno ukrašeni grbovima i natpisima. Ovo groblje predstavlja jedinstven primjer groblja u Dalmaciji s obzirom na tip grobnica s uklesanim natpisima, a koja se nalaze na otvorenom prostoru. Na njima su imena omiških obitelji neposredno vezana uz prošlost grada.

Tijekom 2016. godine izrađen je konzervatorski elaborat, a tijekom sljedeće godine idejni i glavni projekt koje je izradila ovlaštena arhitektica Josipa Ružić. Izrada projektne dokumentacije sufinancirana je putem Poziva za predlaganje

Ovome svakako treba pridodati brojne fotografije u stotinama radova naših kolega povjesničara umjetnosti, arheologa, arhitekata, etnologa objavljenih u brojnim znanstvenim časopisima, a u prvom redu u *Prilozima povijesti umjetnosti u Dalmaciji* – časopisu njegove matične kuće.

Osim činjenice da je kroz čitav život fotografirao i dokumentirao nacionalnu baštinu, njegovim je radom ta ista baština u smislu povijesti i razvoja fotografije u Hrvatskoj itekako obogaćena.

Ivan Alduk

1 Zrinka Radunić – dobitnica godišnje „Nagrade Vicko Andrić“ za 2021. godinu (foto: Z. Bogdanović, 2022.)

Zrinka Radunić – winner of the annual “Vicko Andrić” Award for 2021 (photo: Z. Bogdanović).

programa javnih potreba u kulturi RH za 2021. godinu za programe zaštite na nepokretnim kulturnim dobrima Ministarstva kulture i medija RH.

Sanacija i uređenje staroga groblja provedeno je u sklopu projekta *Otvorene ljetne pozornice urbane aglomeracije Split* financiranog iz Europskog fonda za regionalni razvoj kroz OP *Konkurentnost i kohezija* u financijskom razdoblju od 2014. do 2020. godine.

Prilikom uređenja staroga groblja tijekom 2021. godine provedeno je arheološko istraživanje pod nadzorom arheologinje-konzervatorice Silve Kukoč te su pronađeni ostatci

2 Obnovljeni kompleks starog groblja u Omišu (foto: Z. Radunić, 2021.)

The restored Old Cemetery complex in Omiš (photo: Z. Radunić, 2021.).

starije arhitekture sa slojevitim nalazima od antike do novog vijeka, što potvrđuje kontinuitet korištenja ovoga prostora.

Potpuno su obnovljene zapuštene crkve Gospe Snježne i svetoga Luke. Izmijenjen je pokrov, sanirani su zidovi, izvršeni su konzervatorsko-restauratorski radovi na kamenoj plastici i samoj unutrašnjosti crkvi. Postavljeni su novi drveni otvori po uzoru na izvorne, a pronađena je i zagubljena kamena preslica crkve Gospe Snježne. Provedene su elektroinstalacije i rasvjeta sakralnih građevina.

Konceptualno je predviđeno nekoliko važnih zahvata bitnih za funkcioniranje i korištenje prostora kao posebne vrste javne površine te je uspostavljena pješačka komunikacija u smjeru istok – zapad. U dijelu groblja provedeno je hortikulturno uređenje s navodnjavanjem, dok je ostatak zelenih površina oko groblja zadržan kao travnjak. Sačuvane su postojeće izuzetno vrijedne stablašice koje su bile u dobrom stanju, dok su ostale slobodne površine obogaćene novim zelenilom. Izvedena je decentna glavna rasvjeta staza, sakralnih objekata i sarkofaga te ambijentalna rasvjeta u zidovima i kupolama.

Građevinskom, konzervatorskom i hortikulturnom obnovom kompleksa staroga groblja u Omišu s crkvicama Gospe Snježne i svetoga Luke provedena je revitalizacija ovoga vrijednog spomeničkog sklopa, stvoren je dostojanstven i parkovno uređen prostor s novim vizurama prema gradu i moru koji građanima Omiša i posjetiteljima omogućuje kontemplativnu oazu mira i spokoja te restituira nekadašnju ambijentalnu, memorijalnu i povijesnu vrijednost.

Zrinka Radunić je rođena 19. siječnja 1972. u Metkoviću. Nakon osnovne i srednje škole koju je pohađala u rodnom mjestu upisuje se na Arhitektonski fakultet u Zagrebu, gdje

je i diplomirala 1997. godine. Višegodišnju praksu stječe u raznim projektnim uredima i arhitektonskim biroima te u timu autora Darija Gabrića i Ante Kuzmanića na arhitektonskim natječajima osvaja prve nagrade za Zgradu tri fakulteta na Sveučilišnom kampusu *Visoka* u Splitu, dječji vrtić u naselju Lanište u Zagrebu i za stambeno-poslovnu zgradu *Dražanac* u Splitu. Od 2010. godine zaposlena je u Konzervatorskom odjelu u Splitu kao konzervatorica za nepokretna kulturna dobra u zvanju više stručne savjetnice. Članica je Udruženja hrvatskih arhitekata i Društva arhitekata Split.

U svom višegodišnjem stručnom djelovanju obavljala je nadzor nad zaštitnim radovima u Splitu, Omišu, na otocima Visu i Šolti, između ostalog sanaciju Pavića mosta na rijeci Cetini, sanaciju kuće Miličević u Zvečanju, sanaciju kule Jerončin u Kostanjama, sanaciju kuće Bilić u Docu Donjem, sanaciju crkve svetog Mihovila i Kaštela Slavić u Grohotama na Šolti, tvrđave Starigrad iznad Omiša, crkve svetog Stjepana i Antuna u Jesenicama, crkve svetog Roka u Podstrani, crkve svetog Jure na Vršini iznad Podstrane, crkve svetog Mihovila u Žrnovnici i crkve svetog Mihovila u Omišu.

Kao konzervatorica sudjelovala je u obnovi utvrde Gradiņa u Solinu, stare gradske vijećnice u Splitu, hotela i kavane „Central“ u Splitu, zgrade Združenog saveza u Livanjskoj ulici u Splitu, staroga groblja u Omišu, crkve sv. Mikule u Velom Varošu u Splitu, crkve Gospe od Betlema u Splitu, Botaničkog vrta u Splitu, glavnog pročelja zgrade Hrvatskoga narodnog kazališta u Splitu, Bedema Priuli u Splitu, crkve sv. Nikole u Dolu na otoku Visu i crkve sv. Nikole (Muster) u Komizi.

Konzervatorski odjel u Splitu

OBRAZLOŽENJE DODJELE „NAGRADE VICKO ANDRIĆ“ ZA DOPRINOS LOKALNOJ ZAJEDNICI CATERINI NOVOSELIĆ IZ HABJANOVACA ZA REVITALIZACIJU TRADICIJSKE KULTURNE BAŠTINE U HABJANOVcima

Konzervatorski odjel u Osijeku predložio je da se „Nagrada Vicko Andrić“ dodijeli gospođi Caterini Novoselić iz Habjanovaca za njezin dugogodišnji kontinuirani i predani rad na očuvanju i promoviranju kulturne baštine u lokalnoj zajednici (sl. 1).

Gospođa Caterina Novoselić posljednjih petnaest godina, koliko stanuje u Habjanovcima nedaleko Bizovca, aktivno djeluje na očuvanju i promoviranju tradicijske baštine ovog dijela Slavonije. Posebno ističemo značaj prikupljanja, očuvanja i prijenosa tradicijskih znanja i umijeća izrade tekstila i prerade vune koje kroz radionice tkanja prenosi zainteresiranim pojedincima.

Caterina Maria Giuseppa Novoselić rođena je 1952. godine u mjestu Perfugas na Sardiniji. S roditeljima je tijekom šezdesetih godina 20. stoljeća emigrirala u Francusku gdje je upoznala svog supruga, Slavka Novoselića iz Habjanovaca. S idejom oživljavanja tradicijske kulturne baštine Slavkovog rodnog sela, Caterina i Slavko Novoselić odlaze 2006. godine u mirovinu te se doseljavaju u Habjanovce. Nažalost, gospodin Slavko je iste godine umro. Caterina je tada odlučila ostati u Habjanovcima i ostvariti njegovu želju.

Ubrzo se aktivno uključuje u rad Kulturno-umjetničkog društva *Ravnica* te preuzima vođenje društva. Nekoliko godina je organizirala smotru folklor *Abljanovci selo moje malo* u Habjanovcima te gostovanja Društva na brojnim folklornim manifestacijama. S KUD-om *Ravnica* snimila je kratke filmove o habjanovačkim običajima, između kojih se ističe kratki film *Venci* u kojem je prikazan običaj ukrašavanja grančica ružmarina uoči vjenčanja u domu mladenke. Iako danas KUD nije aktivan, Caterina Novoselić *oblači* kulturno-umjetnička društva i pojedince za smotre folklor te natjecanja ili revije narodnih nošnji, a više je puta njeno poznavanje tradicijskog odijevanja nagrađeno.

Zapuštenu tradicijsku kuću nedaleko samog središta Habjanovaca Caterina Novoselić je kupila 2013. godine, u cijelosti je obnovila te u studenom 2014. godine otvorila za javnost. (sl. 2) Kuća i gospodarske zgrade obnavljani su tradicijskim materijalima i tehnikama. Rekonstruirano je otvoreno ognjište te sazidan štednjak, a kuća je opremljena tradicijskim namještajem i predmetima koje je Caterina sakupljala i otkupljivala godinama. Okućnica je ograđena ogradom pletenom od šiblja.

Tradicijska kuća u Habjanovcima, Kolodvorska 10, sagrađena 1904. godine, zaštićeno je i registrirano kulturno dobro, upisano u Registar kulturnih dobara RH, Listu

1 Caterina Maria Giuseppa Novoselić – dobitnica „Nagrade Vicko Andrić“ za doprinos lokalnoj zajednici za 2021. godinu (foto: Z. Bogdanović, 2022.)

Caterina Maria Giuseppa Novoselić – winner of the “Vicko Andrić” Award for her contribution to the local community in 2021 (photo: Z. Bogdanović).

zaštićenih kulturnih dobara pod br. Z-6419. Kuću posjećuju djeca iz lokalnih škola i vrtića te stručne ekskurzije.

Gospođa Novoselić se posvetila i istraživanju i zapisivanju tradicijskih običaja Habjanovaca, od kojih su mnogi odavno zaboravljeni. Tradicijsku je kulturu upoznavała kroz razgovore sa starijim ljudima u selu koji su joj pričali o životu i običajima u Habjanovcima i ovom dijelu Slavonije. Rezultat je toga terenskog istraživačkog rada monografija *Abljanovci iz dana u dan – Običaji i nošnja Habjanovaca uz crkvenu godinu*, promovirana u Habjanovcima u travnju 2016. godine. Knjigu je Caterina Novoselić realizirala s kćeri Marianne Kramarić, koja živi u Francuskoj, i u suradnji s tadašnjim župnikom župe Brođanci, velečasnim Ivanom Markovićem.

U svom predanom radu gospođa Novoselić najviše se bavi očuvanjem, obnovom i izradom odjevnih predmeta tkanjem na tkalačkom stanu. Tkanju ju je naučila danas pokojna Cecilija Novoselić. S obzirom na to da njena učiteljica nije htjela uzeti ništa zauzvrat za predano znanje, nego je izrazila želju da ga prenese dalje, Caterina danas tkanju uči

6 Kuća u Habjanovcima obnovljena je tradicijskim materijalima i tehnikama te opremljena tradicijskim namještajem i predmetima koje je Caterina Novoselić sakupljala godinama (foto: A. Mutnjaković)

House in Habjanovci restored with traditional materials and techniques, as well as refurbished with traditional furniture and items collected by Caterina Novoselić over the years (photo: A. Mutnjaković).

djecu iz sela, ali i druge zainteresirane iz sela i okolice. Malu školu tkanja koju su pohađale djevojčice iz sela pokrenula je u svojoj kući u listopadu 2015. godine. Također šlinga, kukiča, šiva te *trukuje*.

Sudjelovala je na radionici tradicijskoga tekstilnog rukotvorstva i izrade narodnih nošnji Etnoriznica u Pučišćima na otoku Braču 2018. godine koju organizira Radionica i posudionica narodnih nošnji iz Zagreba.

Vunu, na koju se danas gleda kao na otpad, a ne sirovinu, dobiva od uzgajivača ovaca te je ručno prerađuje: pere, češlja, upreda i boji prirodnim bojama.

Produkcijски odjel Kultura Hrvatske radiotelevizije (HRT), Uredništvo emisija pučke i predajne kulture, snimio je 2017./2018. godine dokumentarnu emisiju o gospođi Novoselić nazvanu *Caterina iz Habjanovaca*. Scenaristica i redateljica priče o gospođi Caterini Novoselić je Ljiljana Mandić.

Autori opisuju sadržaj emisije sljedećim riječima: *Znalo se već događati da netko tko je potpuni stranac zavoli Hrvatsku, dođe u nju živjeti i aktivno se uključi u čuvanje njezine baštine. To se dogodilo i Caterini Novoselić...* <https://mojtv.hr/emisije/118922/caterina-iz-habjanovaca.aspx>

Muzej Slavonije u Osijeku uključio je gospođu Novoselić u projekt *Grandma's story*, financiran iz programa Europske unije *Erasmus+*. Cilj projekta bio je uključiti mlade osobe, izbjeglice i migrante u aktivnosti lokalne zajednice kroz razvoj vještina u interpretaciji, razumijevanju i vrednovanju

kulturne baštine. U sklopu projekta prikupljale su se priče žena koje su proživjele proces uvažavanja i spajanja dviju kultura. Životna priča gospođe Novoselić postala je jedna od *Bakinih priča (Grandma's Story)*. U njezinoj se priči spajaju tradicijska kultura Sardinije i Slavonije pokazujući da, koliko god tradicijska baština bila raznolika, ona u sebi sadrži svima razumljiv univerzalni jezik koji predstavlja odgovor zajednice i pojedinca na socijalne i prirodne uvjete u kojima živi i radi. <http://grandmas-story.eu/hr/stories/235-caterina-6>

Konzervatorski odjel u Osijeku priprema dokumentaciju za registraciju etnografske zbirke predmeta gospođe Novoselić. Osim izuzetno bogate i vrijedne zbirke tradicijskoga uporabnog i odjevnog tekstila, zbirku čine i brojni uporabni predmeti i alati te namještaj. Posebno je značajno što su predmeti, koji uglavnom datiraju iz prve polovine 20. stoljeća, izloženi u tradicijskoj kući koja je i sama pojedinačno zaštićeno i registrirano kulturno dobro.

Predanim očuvanjem, a posebno prenošenjem tradicijskih znanja i umijeća na nove generacije, gospođa Caterina Novoselić predstavlja pravi primjer čuvarice tradicijske kulturne baštine te joj „Nagrada Vicko Andrić“ za doprinos lokalnoj zajednici zaslužen pripada.

Mirela Ravas
Priredila Gordana Jerabek

